[Τοῦ Αἰμιλίου Γκαμποριώ]

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΩΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ

Τὰς σχετικὰς λεπτομερείας μὲ τὸν διαγωνισμὸν τὸν βασιζόμενον ἐπὶ τοῦ παρόντος μυθιστορήματος, καθὼς καὶ τὸν κατάλογον τῶν δώρων θὰ βρῆτε στὴν τελευταίαν σελίδα.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ὁ ἴδιος ὄχι. Μᾶς ἐβοήθησεν ὅμως ἡ θεία πρόνοια σχετικῶς μὲ αὐτόν. Καὶ νὰ τί συνέβη : Οἱ ψαράδες ποὺ πῆγαν νὰ ἐρευνήσουν ἐκ νέου στὸ ποτάμι γιὰ τὸ πτῶμα τοῦ κόμητος Τρεμορὲλ ἀνεκάλυψαν...

— Τὸ πτῶμα ;

— Ὄχι. Φαίνεται πῶς θὰ τὸ παρέσυρε τὸ ρεῦμα μακράν. Εὑρῆκαν ὅμως μιὰ ἀπὸ τὶς παντοῦφλες ποὺ φοροῦσεν ὁ κόμης τὸ βράδυ τοῦ ἐγκλήματος, πρὶν κοιμηθῆ. Ὁ θαλαμηπόλος του τὴν εἶδε καὶ τὴν ἀνεγνώρισε. Ἐπίσης βρῆκαν κάτω ἀπὸ τὴν νέφρα ἕνα σακκάκι ἀνδρικὸ μὲ σταγόνας αἵματος ἐπάνω. Τὸ σακκάκι αὐτὸ τὸ ἐδείξαμε στὸν θαλαμηπόλο τοῦ κόμητος καὶ μᾶς ἐβεβαίωσε πῶς ἀνήκει στὸν Γκεσπέν. Ὁ ἴδιος ὁ Γκεσπὲν ποὺ τοῦ τὸ ἐδείξαμε ὁμολόγησε πὼς εἶνε δικό του. Ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὸ μόνον. Ὅπως ξέρετε ὅταν ἡ ἄτυχης κόμησσα εὑρέθη στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ νεκρά, κρατοῦσε σφιχτὰ στὴ φούχτα της ἕνα μικρὸ κομμάτι ἀπὸ ροῦχο, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀποσπάσει, ὅσφολῶς, τὴν ὥραν τῆς πάλης ἀπὸ τὰ ροῦχα τοῦ δολοφόνου. Παρέβαλα τὸ κομματάκι αὐτὸ μὲ τὸ εὑρεθὲν σακκάκι τοῦ Γκεσπὲν καὶ εἶδα πὼς ἔχει σχισθῆ ἀπὸ αὐτό. Τὸ ἴδιο ὕφασμα καὶ τὸ ἴδιο χρῶμα. Ἀνεκάλυψα ἀκόμη καὶ τὸ μέρος ἀπ' τὸ ὁποῖο σχίσθηκε.

Ὁ Πάτερ Πλαντᾶς σιωποῖσε. Φαίνονταν βυθισμένος σὲ τρομερὲς σκέψεις. Εἶχεν ἀρχίσει μήπως ν' ἀμφιβάλῃ γιὰ τὸς ὑπονοίας του ; Ἴσως...

Δὲν συνέβαινε ὅμως τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸν Λεκόκ. Ὁ διαβολάνθρωπος αὐτὸς δὲν ἐπηρεάσθη κοθόλου ἀπὸ τὰ λόγια καὶ τὰς ἀνακαλύψεις τοῦ ἀνακριτοῦ. Καὶ μόλις ὁ κ. Δομινὺ ἐτελείωσε ψιθύρισε στὸ αὐτὶ τοῦ Πλαντᾶ :

— Θυμᾶστε τί σᾶς εἶπα ; Ὅλα εἶνε σχεδιασμένα ἀπὸ τὸν δολοφόνον χονδροειδέστατα. Ἔβαλε στὴ φούχτα τῆς κομήσσης ἕνα μικρὸ κομμάτι ἀπὸ τὸ σακκάκι τοῦ Γκεσπὲν κι' ἔπειτα πέτυξε τὸ σακκάκι ἀπὸ τὸ γεφύρι στὸ ποτάμι γιὰ νὰ τὸ βροῦν ὅταν ἐρευνήσουν. Κόβω τὸ κεφάλι πῶς αὐτὸς ὁ ἄθλιος δολοφόνος εἶνε ἀτζαμῆς καὶ βλακέντιος !

Ὁ ἀνακριτὴς Δομινὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τοὺς θριάμβους του ἀπεγαιρέτησε καὶ ἔφυγε. διστάξος τὴν μεταφορὸν τῶν Βερτώ, πατρὸς καὶ υἱοῦ καὶ τοῦ Γκεσπέν, εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Κορομπέλ.

Ὁ Πλαντᾶς καὶ ὁ Λεκὸκ ἐτράβηξαν ἐπίσης σιωπηλοὶ πρὸς τὸ χωριό.

Δεινὸς ἀγὼν ἄρχιζε πλέον μεταξὺ ἀνακριτοῦ καὶ ἀστυνόμου. Ποιὸς τῶν δύο εἶχε δίκαιον σχετικῶς μὲ τὴν δολοφονίαν ; Καὶ ποιός θὰ ἐνικοῦσε ;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ὁ ἀνακριτὴς Δομινὺ ἔφυγεν. Οἱ χωροφύλακες μὲ τοὺς κρατουμένους ἐπίσης. Ὁ Πλαντᾶς μὲ τὸν Λεκὸκ φεύγουν καὶ αὐτοί. Ἡ ἔπαυλις Τρεμορέλ, ἡ ἔπαυλις τῆς φρίκης καὶ τοῦ αἵματος ἀρχίζει νὰ ἐρημοῦται. Μόνον ἕνας ἄνθρωπος ὑπάρχει στὴν αὔθουσα τοῦ μπιλιάρδου. Ὁ ἰατρὸς Ζαντρών.

Ὁ Ζαντρὼν ἔχει γυμνώσει τὸ πτῶμα τῆς κομήσσης καὶ ἐνεργεῖ νεκροψίαν. Τὸ πτῶμα ἂν καὶ ἔχει σκληρυνθῆ ἀπὸ τὸ θάνατο δὲν ἔχασε ὅμως τὸ κάλλος του τὸ ὑπέροχο. Ὁ Ζαντρὼν κυττάζει μελαγχολικὰ τὶς νεκρὲς αὐτὲς ὀμορφιὲς καὶ στενάζει μὲ θλίψι σκεπτόμενος τὴν ματαιότητα τῆς ζωῆς αὐτῆς, ποὺ σβύνει μ' ἕνα φύσημα.

Ἔξαφνα στὴν πόρτα ἀκούγεται ἕνας χτύπος. Ὁ Ζαντρὼν ἀνοίγει καὶ βλέπει τὸν Πλαντᾶν μὲ τὸν Λεκὸκ ποὺ πέρασαν νὰ τὸν πάρουν μαζύ τους καὶ νὰ μάθουν καὶ τ' ἀποτελέσματα τῆς νεκροψίας.

Ὁ Ζαντρὼν ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ κῆπο, δὲν εἶδε κανένα καὶ ρώτησε τὸν Πλαντᾶ :

— Ὁ κ. Δομινύ ; Εἶνε ἐπάνω ;

— Ὁ κ. Δομινὺ ἔφυγε, τοῦ ἀπήντησε ὁ Πλαντᾶς.

— Ἔφυγε ! Ὄχι δά, δὲν εἶνε δυνατόν ! Ἔφυγε χωρὶς νὰ μὲ ἰδῆ ; Τόσο βέβαιος εἶνε λοιπὸν γιὰ τοὺς δράστας τῆς δολοφονίας ; Κι' ὅμως ἐγὼ ἐλπίζω νὰ τοῦ πῶ κάτι πολὺ σοβαρό. Εἶνε ἀνάγκη.

Καὶ ὁ Πάτερ Πλαντᾶς καὶ ὁ Λεκὸκ ἀντελήφθησαν ἀμέσως τὴν ταραχὴ τοῦ Ζαντρών. Ἐφαίνετο πολὺ—πολὺ ταραγμένος σὰν νὰ εἶχε ἀνακαλύψει κάτι τὸ φρικῶδες !

Ὁ Πάτερ Πλαντᾶς δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ ποιὰ ἦταν ἡ ἀνακάλυψις τοῦ γιατροῦ ποὺ τὸν ἐτάραξε τόσο. Ἀντιθέτως ὁ Λεκὸκ ὑποψιάσθηκε ἀμέσως τί συμβαίνει. Καὶ ἐνῷ ὁ Πλαντᾶς συνιστοῦσε στὸν Ζαντρὼν νὰ καθησυχάσῃ καὶ νὰ καταπραΰνῃ τὴν ταραχή του, ὁ ἀστυνομικὸς εἶπε τονίζοντας τὶς λέξεις του :

— Καταλαβαίνω ἐπάνω—κάτω τοὺς λόγους, ποὺ κάνουν τὸν κ. Ζαντρὼν ἀνάστατο.

Ὁ Ζαντρὼν τὸν κύτταξε κατάματα.

— Τί ἐννοεῖτε ; τὸν ρώτησε.

— Θέλω νὰ πῶ πῶς ἡ ταραχή σας προέρχεται ἐκ τῆς ἀνακαλύψεως ποὺ ἐκάματε κατὰ τὴν νεκροψίαν, ὅτι ἡ κόμησσα Τρεμορὲλ ἐφονεύθη μ' ἕνα μόνον χτύπημα κι' ἔπειτα, ἐνῷ ἦταν νεκρὴ πλέον κατετραυματίσθη ! Ἀνακαλύψατε δηλαδὴ πῶς οἱ κακοῦργοι τὴν κατακομμάτιασαν σχεδὸν ὅταν ἦταν πλέον πτῶμα !...

Ὁ Ζαντρὼν ἀνεπήδησε κατάπληκτος.

— Πῶς τὸ ἐμαντέψατε αὐτό ; ρώτησε.

— Μὰ σᾶς εἶχα πῆ καὶ προηγουμένως τὴν ὑποψία μου αὐτή, γιατρέ.

— Ναί, ἔχετε δίκαιο. ἀλλὰ πῶς τὸ ἐκαταλάβατε ; Ὁμολογῶ πῶς εἶσθε ἄφθαστος στὴ δουλειά σας. Σᾶς θαυμάζω. Τὰ πράγματα ἦσαν ὅπως τὰ εἴχατε ὑποψιασθῆ. Ἡ νεκροψία ἀπέδειξεν, ὅτι τὰ διὰ μαχαίρας τραύματα κατηνέχθησαν κατὰ τῆς κομήσσης τρεῖς ὥρας μετὰ τὴν δολοφονίαν της ! Γιατὶ ὅμως ;...

Ἔγινε λίγων δευτερολέπτων διακοπὴ καὶ ὁ Ζαντρὼν συνέχισε :

— Ἐλᾶτε νὰ δῆτε. Φέξε μας Πλαντᾶ.

Ὁ πάτερ Πλαντᾶς πῆρε τὴ λάμπα στὰ χέρια του ποὺ ἔτρεμαν καὶ πλησίασε. Ὁ Ζαντρὼν εἶχε τρυβήξει τὸ σεντόνι ἀπὸ τὸ γεμᾶτο βαθειὲς μαχαιριὲς πτῶμα τῆς κομήσσης, τὸ ὁποῖον εἶχε καθαρίσει ἀπὸ τὸ αἷμα καὶ τὴ λάσπη τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ. Ἄφθονα τὰ ὡραῖα ξανθὰ μαλλιὰ τῆς νεκρᾶς χύνονταν πρὸς τὰ κάτω. Στὰ μισάνοιχτα μάτια της εἶχε παγώσει ὁ τρόμος τῆς τελευταίας στιγμῆς τῆς ζωῆς της. Ἀπ' τὸ μισάνοιχτο στόμα της φαίνοταν πῶς εἶχε ξεφύγει ἡ ἀγωνιώδης κραυγή :—«Βοήθεια ! Σῶστε με !»

Ὁ Ζαντρὼν ἄρχισε νὰ δείχνει τὸ τραῦμα λέγων :

— Τὸ πτῶμα φέρει δεκαεχτὼ μαχαιριές ! Ἀπὸ ὅλες αὐτὲς μόνο μιὰ εἶνε θανατηφόρος. Αὐτὴ ἐδῶ. ἡ καθετος, λίγο πειὸ κάτω ἀπὸ τὸ ὦμο πρὸς τὴν καρδιά. Εἶνε ἀδύνατον ν' ἀπατῶμαι, κύριοι.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐπενέβη ὁ Λεκόκ.

— Κύριε Ζαντρών, εἶπε, τὸ ἔγκλημα διεπράχθη ὅπως ἀκριβῶς μᾶς ἐξηγῆτε αὐτὴ τὴ στιγμή. Δὲν εἶχα γι' αὐτὸ οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν. Ἡ κόμησσα Τρεμορὲλ ἐφονεύθη ἐνῷ ἔπαιρνε τὸ τσάϊ της. Καὶ νὰ ἐπάνω κάτω πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα. Ἐκάθητο στὸ κάθισμά της ἥσυχη κι' ἔσκυβε ὀλίγο πρὸς τὸ ἐμπρός. Δὲν ἐφοβεῖτο τίποτε. Δὲν εἶχε τὴν παρσμικρὴ ὑποψία. Ἐξαφνα, κάποιος πλησίασε ἀπὸ πίσω καὶ τῆς κατέφερε τὸ θανατηφόρο χτύπημα μ' ὅλη του τὴν δύναμι, μὲ τόση δύναμι ὥστε ἡ κεφαλὴ τῆς κομήσσης χτύπησε μ' ὁρμὴ ἐπάνω στὸ τραπέζι καὶ ἐσχηματίσθη ὁ μώλωψ αὐτὸς ἐπὶ τοῦ προσώπου. Τί συνέβη μετὰ τὸ ἔγκλημα ; Ὑποψιάζομαι πῶς τὸ πτῶμα ἔμεινε στὴ θέσι του. Ὁ δολοφόνος ἄρχισε νὰ ψάχνῃ πλέον παντοῦ..

— Καὶ ὁ κόμης : τὸν ἐφόνευσαν προηγουμένως ; ρώτησεν ὁ Ζαντρών.

— Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ τίποτε σχετικῶς μὲ τὸν κόμητα, πρὶν εὑρεθῆ τὸ πτῶμα του καὶ πρὶν συνεχίσω τὸς ἐρεύνας μου στὴν ἔπαυλι αὔριο. Ἐκεῖνο γιὰ τὸ ὁποῖο εἶμαι βέβαιος εἶνε ὅτι ὁ δολοφόνος ἐρεύνησε μετὰ τὸ ἔγκλημα παντοῦ. Ἔσπασε κι' ἀναποδογύρισε τὰ πάντα. Δὲν εὕρισκεν ὅμως ὅτι ζητοῦσε καὶ κατελήφθη ἀπὸ λύσσα.

Ὁ Ζαντρὼν τὸν διέκοψεν ἐκ νέου :

—Κάμνετε λάθος, κ. Λεκόκ. Ὁ δολοφόνος ἐζητοῦσε τὰ χρήματα ποὺ εἶχε λάβει ὁ κόμης τὴν ἴδια ἡμέρα καὶ τὰ εὗρῆκε. Αὐτὸ εἶνε ἀναμφισβήτητον ἀφοῦ τὰ χρήματα δὲν εὑρέθησαν πουθενά.

Ὁ Λεκὸκ χαμογέλασε πονηρὰ καὶ κύτταξε τὸν Πλαντὰ ποὺ κουνοῦσε μὲ σημασία τὸ κεφάλι του. Κατόπιν ἀπήντησε στὸν Ζαντρών.

— Δὲν ζητοῦσε τὰ χρήματα ὁ δολοφόνος, γιατρέ μου. Ὄχι, δὲν ἦσαν τὰ χρήματα ποὺ τὸν ἀνάγκασαν νὰ σπάσῃ ὅλα τὰ ἔπιπλα.

(Ἀκολουθεῖ)

κόρη τοῦ Κουρτοὰ εἶχε αὐτοκτονήσει στὸ Παρίσι!